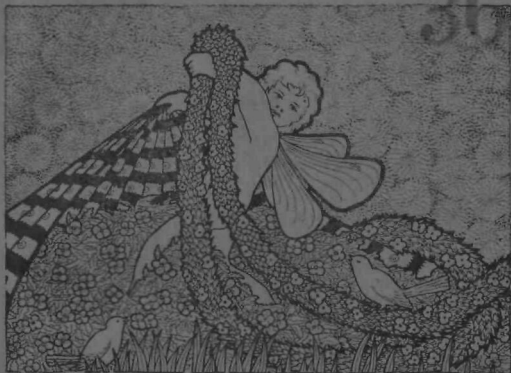

angelček
1926-27
vtravm

LETO 1926-27

SEPTEMBER

O Jakcu-bedakcu, ki je vse verjel.

Nekoč je bil otrok, ki ni imel več očeta ne matere in je moral živeti pri tujih ljudeh. Le-ti ga niso marali in so ga klicali le za Jakca-bedakca, ker je vse verjel, kar mu je kdo rekel.

Ce je ležala zjutraj rosa po travi, je rekla gospodinja: »Jakec-bedakec, rožice so jokale ponoči, pojdi, pojdi in jih potolaži!« Pa je stekel otrok na vrt, božal cvetice in jih nežno pogovarjal: »Joj, ne jokajte več, rožice, saj vas imam rad, in skupaj se bomo igrali!« Šele, ko so se ljudje izza plota naglas zasmeli, je spoznal prevaro, in sram ga je bilo, ko se je umikal v vežo.

Pa je že ukazala dekla: »Vrč solnčnih žarkov mi prinesi! V klet moram, in tam je temačno.« Jakec-bedakec je ubogljivo stekel, in spet je bilo smeha. Ali pa je hlapec poveznil staro kučmo na strešico pri vodnjaku in je dejal: »Jakec-bedakec, skozi okno poglej! Tvoj očka je prišel in na dvorišču povprašuje: Kje pa je moj Jakec-bedakec? Nekaj lepega sem mu prinesel.« Seveda je Jakec-bedakec verjel in ves vesel stekel na dvorišče. A tam je stal le stari vodnjak s kučmo. — Še

otroci so uganjali šale z revežem. Okroglih belih kamenčkov so mu dali in so rekli, naj posadi ta jajčka v gnezdo, da se mu izvalé ptički. Jakec-bedakec je storil tako in čakal teden za tednom, kdaj začivkajo ptički. Bridko se je razjokal, ko je videl, da je ogoljufan.

Tako se mu je godilo dan na dan, bedakec sem, pa bedakec tja.

Trdosrčni ljudje so mu jeli zavidati celó grižljaj kruha in tisto skodelico mleka, ki so mu jo dajali. In so sklenili: »Pošljimo ga kam, da ne najde več domov! Tako se ga bomo znebili!«

In tedaj so baš vstajali izza gore lepi, beli poletni oblaki. Jakec-bedakec je gledal za njimi z velikimi, začudenimi očmi. »Teci, Jakec-bedakec, pa prinesi krajec tistega-le oblaka. Boš videl, za kako mehko blazino ti bo v postelji,« so mu rekli.

Pa je stekel Jakec-bedakec oblakom nasproti. Toda oblaki so se izmikali in se niso dali prijeti. Kolikorkrat je menil, da ima le še kratko pot do njih, so viseli naenkrat že spet visoko na nebu. Pod noč se je zgrudil Jakec-bedakec ves spehan v mahovje. In ni vedel ne kod ne kam. Tedaj pa je vzblestela pred njim kresničica in je pred njim svetila vso pot prav do doma.

Ko je zjutraj čakal pred vrati, so mu zlohotnega srca odprli.

Kmalu nato je nekega večera zahajalo solnce zlato-rdeče in toli blesteče, da Jakec-bedakec kaj takega še ni videl. Pa so mu rekli: »Brž, Jakec-bedakec, teci za njim, za solncem, da ga ujameš! Tam onkraj gozda ga lahko z roko dosežeš. Pa mu odkrhnj kos zlata. Ž njim ti bomo kupili suknjico in čizme, da boš hodil ob nedeljah z nami k maši!« Jakec-bedakec je zdirjal, kar se je dalo, ker je imel res raztrgano oblekco in je moral tičati doma, ko so šli drugi v cerkev. Pa bi bil šel tako rad tudi on enkrat v cerkev. Tekel je torej in tekel, toda solnca ni dotekel. Navsezadnje je padel čez korenino in zletel v travo. In prav tam, kjer je padel, je ležal v travi cekin. Jakec-bedakec je mislil, da mu ga je vrglo solnce dol z nebes, zato ga je vesel pobral in se vrnil k rednikom in jim dal cekin. Le-ti pa so se jezili še huje, ker se niso mogli odkrižati Jakca-bedakca.

Tako je minulo leto, in zima je prišla v tiste kraje. Nekega dne, ko je prav strupeno brilo in vilo, je stopila neka starka-beračica na hišni prag. Vsa je bila zavita v zakrpano raševino. Gospodinja ji je pomolila trd, napol plesniv kos kruha. Ko se je stara beračica poslovila, je stopila gospodinja v hišo in rekla otroku: »Jakec-bedakec, Mati božja je bila zunaj pravkar in je vprašala, če hočeš iti ž njo? Daj, steci za njo!«

Jakec-bedakec je vesel stopil pred vrata. Beračica je bila že dokaj daleč. Bedakec je stekel za njo in je tekel venomer. Burja je vila ledeno, snežinke so naletavale vse gosteje, in tudi mrak se je že delal. Jakec-bedakec je pešal in ostajal zadaj. Ko je beračica zavila v gozd, je otrok zaplakal: »Oj ljuba Mati božja, le počemu tako hitiš? Vsaj majčkeno počakaj, da pridem do tebe!«

Tedaj je beračica obstala in se je obrnila k Jakcu-bedakcu. Razgrnila je raševino in je bila zares Mati božja Marija, v lepi halji, z zvezdami srebrno tkani. Pa je prišla Jakca-bedakca za roko in je šla z njim naravnost v nebesa.

A. Ertl — A. Z.

